

ת"פ 33704/10/15 - מדינת ישראל נגד יוסף אסף קוניו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 33704-10-15 מדינת ישראל נ' קוניו

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יניב זוסמן

נגד
הנאשם: יוסף אסף קוניו
ע"י ב"כ עו"ד דן באומן

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגין עבירות שביצע בשני אירועים נפרדים: **באירוע הראשון** - נגד המתלונן (נתן) וחברו (קיריל); וב**אירוע השני** - נגד נתן. הנאשם זוכה מעבירות שביצע, לפי הטענה, באירוע שלישי, נגד חבר נוסף של נתן, ששמו אנדרי. זאת, לאחר שאנדרי לא התייצב למתן עדות בבית המשפט והמאשימה ויתרה על זימונו.
2. עובדות שני האירועים, שבגינם הורשע הנאשם, פורטו ונקבעו בהרחבה בהכרעת הדין. בתמצית, ולצרכי גזר הדין בלבד, יצוינו כאן העובדות הבאות:
 - הנאשם, יליד שנת 1992, מתגורר בדירה בבניין ברח' בר-יהודה בבת-ים, בקומה הרביעית, בשכונת לדירת המתלונן נתן. שני האירועים שבגינם הורשע הנאשם אירעו בכניסה לבניין.
 - **האירוע הראשון** עניינו במקרה בו ישב קיריל בכניסה לבניין והמתין לנתן. הנאשם, שהגיע למקום, הביע חוסר שביעות רצון מנוכחותו של קיריל.
 - הנאשם ניגש לרכב של אמו, הוציא מתא המטען סכין מטבח גדולה ואיים על קיריל בכך שרץ לכיוונו עם הסכין בידו וצעק "רוסי בן זונה". קיריל נמלט והנאשם החל רודף אחריו ומאיים עליו כי ידקור אותו או יטפל בו אם יראה אותו שוב.
 - לאחר שחדל מלרדוף אחרי קיריל שב הנאשם לבניין ונתקל בנתן אשר ירד במדרגות. הנאשם פנה לנתן ואמר לו "תפסיק להביא את החברים הרוסים שלך". לאחר מכן תקף את נתן באגרופים בפניו עד שנתן נפל ושב להכותו אף לאחר שקם. נתן ניסה לצאת מן הבניין אך הנאשם המשיך להכותו עד שנפל על גבו. לאחר מכן איים הנאשם על נתן בכך שאמר לו "פעם הבאה שתביא את החברים שלך, זה לא יגמר בטוב".

- כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לנתן דימום ואדמומיות באפו ושריטה בצווארו. בנוסף, משקפיו של נתן נשברו וחולצתו נקרעה.
- **האירוע השני** עניינו במקרה שבו, בכניסה לבניין, תקף הנאשם את נתן, תפס אותו בצווארו ואיים עליו באמצעות סכין.
- 3. הנאשם הורשע אפוא, בהכרעת הדין, בגין **האירוע הראשון** - בשתי עבירות של אימים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין; ובגין **האירוע השני** - בעבירה של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, ובעבירה של אימים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני הצדדים:

- (1) ראיות וטיעוני המאשימה:
4. ב"כ המאשימה הגיש, כראיות לקביעת העונש, את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (הוגש וסומן ע/1). כעולה מגיליון זה, לנאשם, יליד שנת 1992, ארבעה רישומים קודמים. רישומים קודמים אלה כוללים שתי הרשעות: האחת, משנת 2017 בגין החזקת נכס חשוד כגנוב (בשנת 2014); והשנייה, משנת 2015, בגין החזקת אגרופן או סכין (בשנת 2012).
5. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת האירועים בהם הורשע הנאשם, העוסקים באלימות חמורה בגין עניינים של מה בכך. לשיטתו, חומרה מיוחדת ישנה באירוע הראשון, שבמסגרתו היכה הנאשם את נתן באגרופים, המשיך לעשות כן גם לאחר שנתן נפל ארצה, וגרם לנתן לחבלות ולנזקים. בנוסף, בשני האירועים מדובר באימים באמצעות סכין, דהיינו באימים המצויים ברף חומרה גבוה במיוחד.
6. ב"כ המאשימה המשיך והתייחס לערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, ובהם ההגנה על שלמות הגוף (בהתייחס לעבירות התקיפה) וההגנה על שלום הציבור וביטחון (בהתייחס לעבירות האימים).
7. ב"כ המאשימה טען, כי בנסיבות העניין יש להשית על הנאשם ענישה שתכלול רכיב של מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח, ועתר לקביעת מתחמי עונש הולם מחמירים: **באירוע הראשון** - בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל; ו**באירוע השני** - בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל. בהקשר זה הפנה ב"כ המאשימה לרע"פ 5998/09 **שמאיב נ' מדינת ישראל** (1.11.09), שם הושת עונש של מאסר בפועל בגין אימים ברצח באמצעות סכין וגרימת נזק, מבלי שהתלוותה למעשים אלימות נגד הגוף.
8. לעניין גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים ציין ב"כ המאשימה את עברו הפלילי של הנאשם ואת היעדר נטילת האחריות. בנסיבות אלה טען ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשם ברף העליון של המתחמים. ב"כ המאשימה עתר אפוא להשתת ענישה מחמירה על הנאשם, שתכלול רכיבים של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, מאסר מותנה, קנס ופיצויים למתלוננים.

(2) ראיות וטיעוני ההגנה:

9. ב"כ הנאשם הגיש, כראיות לקביעת העונש, את המסמכים הבאים:
- (א) חוות דעת פסיכיאטרית, מיום 18.7.16 (הוגשה וסומנה ס/1) - חוות דעת שהוכנה על-ידי מומחה בית המשפט בתביעת נזקי גוף שהגיש הנאשם בגין תאונת דרכים, אשר אירעה לפני האירועים דנא. בחוות הדעת נקבעה לנאשם נכות נפשית בשיעור של 15%.
- (ב) סיכום אשפוז אביו של הנאשם, מיום 25.7.17 (הוגש וסומן ס/2) - מדובר בסיכום אשפוז של האב, למשך מספר ימים, במרכז הרפואי ע"ש וולפסון, אשר מפרט את בעיותיו הרפואיות של האב.
10. ב"כ הנאשם פתח את טיעונו בתיאור נסיבותיו האישיות של הנאשם. לדבריו, הנאשם סועד את אביו שמתגורר עמו, כאשר האב סובל ממצבור של חוליים ונזקק לעזרה סוציאלית וסיעודית מרבית. כיוון שכך, להבדיל מצעירים אחרים בגילו מתגורר הנאשם עם הוריו וצמוד לאביו במצבו הקשה (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 22 ואילך).
- נוכח קו טיעון זה לא למותר להעיר כאן, כי במסמכים הנ"ל שהוגשו מטעם הנאשם אין תימוכין לטענה שהנאשם מתגורר עם אביו (להבדיל מעם אמו). בחוות הדעת ס/1 מצוין בפרק האנמנזה, כי הנאשם מסר שהוריו פרודים ואביו עובד בחו"ל (ר' ס/1, בעמ' 2), ואילו בתעודה הרפואית של האב (ס/2) מצוינת כתובת מגורים השונה מכתובתם של הנאשם ושל אמו.
11. באשר לאירועים שבגינם הורשע הנאשם טען ב"כ הנאשם כי הגם שהוא ער לקביעות הלא פשוטות (מבחינת הנאשם) שבהכרעת הדין, ניתן לציין שתי נסיבות מקלות:
- ראשית**, שני המתלוננים, נתן וקיריל, אינם בגדר קורבנות מוחלשים. בהקשר זה אזכר ב"כ הנאשם כי קיריל, המשרת כלוחם בצה"ל, סיפר בעדותו שהיה סגן אלוף הארץ בקרטה.
- שנית**, הגם שהתקיפה באירוע הראשון הותירה חבלות בנתן, הוא לא נזקק לטיפול רפואי.
- בנסיבות אלה, כך לשיטת הסניגור, ניתן ללמוד מהפסיקה כי הרף התחתון של מתחמי העונש ההולמים אינו עולה על מאסר שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות; כאשר במקרה דנא ראוי לקבוע את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בענישה הצופה פני עתיד בלבד.
12. לביסוס טיעונו בעניין מדיניות הענישה הנהוגה הפנה הסניגור לשלוש אסמכתאות: עפ"ג (מחוזי תל-אביב) 25844-06-14 **מדינת ישראל נ' דרעי** (29.9.14) (להלן - עניין **דרעי**); עפ"ג (מחוזי תל-אביב) 58265-05-16 **מנקובסקי נ' מדינת ישראל** (26.9.16); ות"פ (שלום תל-אביב) 32082-11-15 **מדינת ישראל נ' סקורי** (13.9.17).
- ואולם, כל האסמכתאות הנ"ל עניינן במקרים שונים, שבהם הודו הנאשמים בעובדות ונטלו אחריות על מעשיהם; כאשר במקרה מושא האסמכתא האחרונה (שנדון לפניי) דובר בנסיבות יוצאות דופן ובהסדר טיעון שבו המאשימה עצמה הגבילה מאוד את טיעוניה לעונש.
- עוד יש לציין, כי בעניין **דרעי** דובר בערעור המדינה, במקרה שבו בית משפט השלום נמנע מלהטיל עונש מאסר. ערכאת הערעור - שבסופו של דבר הוסיפה וגזרה עונש של שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות - אף ציינה בסיפא לפסק דינה כי כערכאת ערעור היא אינה ממצה את הדין.

13. בסיכומו של דבר עתר ב"כ הנאשם להקל עם מרשו ולגזור את עונשו למאסר על תנאי, בצירוף פיצויים, ולהסתפק בכך.

לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, טען: "**לא נגעתי באנשים האלה בחיים**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 28).

ג. דין והכרעה:

(1) קביעת מתחמי העונש ההולמים:

14. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל אירוע עברייני שבגיננו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40ג לחוק העונשין.

15. מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה הן לעניין הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על-ידי הנאשם והן לעניין חומרת עבירות התקיפה. כאשר מדובר בעבירות אלימות, ובמיוחד בעבירות אלימות בגין עניינים של לא-כלום, הפסיקה חזרה וקבעה כי יש להטיל ענישה מחמירה ומרתיעה; וכאשר מדובר בעבירות אלימות הגורמות לחבלות ולנזקים על הענישה לכלול, ככלל, רכיב של מאסר בפועל.

יחד עם זאת, מקובל עליי גם טיעון ב"כ הנאשם כי על-פי מדיניות הענישה הנהוגה - לרבות כהשתקפותה בעניין **דרעי** - הרף התחתון של מתחמי הענישה, במקרים שבהם החבלות הינן ברף חומרה נמוך יחסית, הינו מאסר בפועל שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות.

16. על רקע אל אלה אני קובע את מתחמי העונש ההולמים, במקרה זה, כלהלן:

בגין **האירוע הראשון** - בין 4 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

בגין **האירוע השני** - בין ענישה צופה פני עתיד לבין 7 חודשי מאסר בפועל.

(2) גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים:

17. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לכל אירוע על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמים אלה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, המפורטות בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

18. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, חרף גילו הצעיר יחסית, ארבעה רישומים קודמים, הכוללים שתי הרשעות קודמות. אחת ההרשעות הקודמות עניינה בהחזקת אגרופן או סכין שלא כדין ועל כן היא רלוואנטית במיוחד לענייננו, שבו הורשע הנאשם באיומים באמצעות סכין בשני האירועים.

הרשעותיו הקודמות של הנאשם מלמדות אפוא כי עסקינן בנאשם החוזר ומבצע עבירות, וכי ענישה מקלה, שהושתה עליו בעבר, לא הרתיעה אותו מלשוב לסורו.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האיטום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירות נגדיות מקיפות של המתלוננים. זוהי כמובן זכותו הבסיסית של הנאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו, ואף להמשיך ולכפור באחריותו גם לאחר הרשעה, ופשיטא כי אין לזקוף היבטים אלה לחובת הנאשם (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין).

יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו, או, לכל הפחות, מקבל עליו את הדין לאחר הרשעתו.

נתוני האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם הינו יליד שנת 1992. כעולה מחוות הדעת 1/ס, הנאשם מתגורר עם אמו, אינו עובד וסובל מנכות נפשית מסוימת.

19. העולה משקלול הנסיבות והנתונים הנ"ל הוא, שבמקרה דנא נסיבות החומרה עולות במשקלן על נסיבות הקולה. לפיכך, על פני הדברים יש ממש בעתירתו של ב"כ המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם בחלקם העליון של מתחמי העונש ההולמים, בפרט בהתחשב בכך שמדובר בהצטברות של שני אירועים נפרדים.

יחד עם זאת, בהתחשב במכלול הנסיבות ניתן להסתפק במקרה זה בעונש של מאסר בפועל לנשיאה בעבודות שירות, תוך איזון הקלה זו בהכבדת-מה ברכיבים הכלכליים. בהקשר אחרון זה יש לציין כי לדברי הנאשם הוא אמנם אינו עובד, וצריך להתחשב בנתון זה במישור הכלכלי, אך יש להתחשב גם בנסיבותיהם של המתלוננים ובמיוחד בנתן, שבאירוע הראשון נפגע באופן פיזי, משקפיו נשברו וחולצתו נקרעה.

עוד יש לציין, כי הגם שמדובר במקרה זה בשני אירועים, בנסיבות העניין יש לגזור על הנאשם עונש כולל אחד לשניהם; וזאת במסגרת הוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

ד. סוף דבר:

20. לפיכך - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 6 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 6.12.17.

על הנאשם להתייבב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 14.2.18 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריח בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות נגד הגוף.

(ג) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של איומים.

(ד) קנס בסך של 1,500 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשלושה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.18 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

(ה) פיצויים למתלונן נתן בסך של 3,000 ₪; ופיצויים למתלונן קיריל בסך של 1,000 ₪.

הפיצויים לשני המתלוננים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1.8.18.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי שני המתלוננים, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה. הסכין תושמד.

ככל שקיימים בתיק כספים מופקדים, בהסכמת ההגנה הם יקוזזו לטובת הפיצויים והקנס, והנאשם ידרש לשלם רק את יתרת החוב, ככל שתישאר.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' טבת תשע"ח, 24 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.